

מ"ת 48473/12/19 - מדינת ישראל נגד דוד יבלונקה

בית משפט השלום בטבריה

מ"ת 48473-12-19 מדינת ישראל נ' יבלונקה (אסיר)
תיק חיצוני: 534361/19

בפני	כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	דוד יבלונקה (אסיר)

החלטה

1. בפני בקשת המבקשת להגיש מידע מודיעיני חסוי במעמד צד אחד לעיון בית המשפט במסגרת דיון בשתי בקשות שהגישה המבקשת למעצרו של משיב עד תום ההליכים נגדו.

2. **טיעוני הצדדים :**

ב"כ המבקשת עתרה בדיון להצגת מידע מודיעיני במעמד צד אחד על מנת שבית המשפט יוכל להתרשם מהמסוכנות הנובעת מהאפשרות כי המשיב ישוחרר בתנאים מגבילים והפנתה לבש"פ 8034/17 שם הייתה התייחסות להליך מסוג זה עת ביקשה המאשימה להציג בפני בית המשפט מידע חסוי שיש בו לתמוך בעילה של חשש להימלטות מהדין, בש"פ 2857/01 וכן בש"פ 5179/14.

בתגובתה מיום 31.12.19 בהתייחס לטענת ב"כ המשיב כי המידע המודיעיני, בעניינו קיבל לעיון פרפרזה, עניינו באירועים מושא כתבי האישום ואינו יכול לשמש חיזוק כלשהו לעניין שאלת מסוכנות המשיב, טוענת המבקשת כי המידע שהצגתו מבוקשת עניינו במ"ת 28746-11-19 ואינו רלוונטי לחומר הראיות בתיק כי אם לעילות המעצר.

3. מנגד טען ב"כ המשיב לאחר שהועברה לעיונו פרפרזה אודות מידע זה, כי הטעם העומד בבסיס ההתנגדות הינו כי המידע אותו מבקשת המבקשת להגיש נוגע ישירות בעבירות המיוחסות למשיב וככזה אין הוא בא להצביע על מסוכנות אלא לחזק במעמד צד אחד ובאמצעות ראיות בלתי קבילות את טענת

המבקשת לקיומן של ראיות לכאורה ולא כך הורה בית המשפט העליון בבש"פ 597/93 מ"י נ' אבוטבול. עוד טען ב"כ המשיב כי על מותב אחר להיחשף למידע המודיעיני ולהכריע האם עומד במבחנים שנקבעו בבש"פ אבוטבול.

דין והכרעה:

13. להלן סקירת ההלכה הנוהגת בסוגיה שבפני על פי פסיקות בולטות שניתנו על ידי בית המשפט העליון :

במסגרת **בש"פ 7505/13 מחמוד קראג'ה נגד מדינת ישראל** דן בית המשפט בסוגיית צירוף חומר מודיעיני לתיק החקירה. במקרה זה צורפו כחלק מתיק החקירה פרפרזות לחומר מודיעיני שהועברו ככל הנראה לעיון הסניגוריה. בית המשפט המחוזי ציין בהחלטתו כי אין מדובר בחומר קביל וכי לא נזקק לחומר זה בהחלטתו. עוד ציין בית המשפט העליון כי אינו מקבל הטענה לפיה עיון בית המשפט בחומר בלתי קביל כשלעצמה מהווה עילה לפסולתו של בית המשפט וכי נדרשת חשיפה למסה קריטית של מידע בלתי קביל כדי למנוע משופט לישיב בדין. עוד חוזר בית המשפט על ההלכה לפיה בבקשות למעצר עד תום ההליכים "ניתן במקרים מתאימים, על פי הפסיקה, לעיין בחומר סודי במעמד צד אחד, ובנסיבות אלה בית המשפט הוא מעין "סניגור לשעה" בדרך בה הואט מעיין בחומר שלא הוצג לנאשם".

בבש"פ 58/10 מדינת ישראל נגד פלוני דן בית המשפט (כב' השופט עמית) בסוגיה האם רשאי בית המשפט במסגרת דיון לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996 (להלן "החוק") להיחשף לחומר סודי במעמד צד אחד מבלי שניתנת להגנה אפשרות לעיין בחומר ולהגיב. בית המשפט מציין כי במקרים חריגים ניתן להורות על עיון בחומר סודי במעמד צד אחד כאשר מדובר בחומר רלוונטי לשאלת המשך מעצרו של נאשם. כדוגמא לכך מציין בית המשפט מקרים בהם הנאשם מתכוון לברוח מהארץ, הנאשם פועל לשבש הליכי משפט, ממשיך לבצע או מתכנן לבצע עבירות נוספות מתוך תא המעצר. באותם מקרים קובע בית המשפט לא ניתן לחשוף החומר בפני הנאשם, אם בשל חשש לחשיפת מקורות מודיעיניים או סיכולן חקירה. פרקטיקה זו אינה נופלת לגדר סעיפים 74 ו- 108 לחוק סדר הדין הפלילי שכן אין חומר זה חומר חקירה. בית המשפט מדגיש כי מדובר במקרה חריג וגם במקרה בו החליט בית המשפט לעיין בחומר המודיעיני במעמד צד אחד על בית המשפט לבחון החומר המודיעיני בעיניה של ההגנה.

בית המשפט העליון **בבש"פ 597/93 מדינת ישראל נגד צ'רלי אבוטבול**, פ"ד (מז) (1), 340 קבע ההלכה כדלקמן :

"באת-הכוח המלומדת של המדינה ביקשה להציג בפני השופט המחוזי מסמכים מסוימים, המהווים לדבריה חומר חסוי, שיש לו רלוונטיות לשאלת מעצרו של המשיבים או שחרורם בערובה. השופט החליט שלא לעיין במסמכים אלה. בהסתמכו על החלטת השופט אלון (כתוארו אז) בב"ש 70/86, גינדי נגד מדינת ישראל, פ"ד מ' (449, 459) (1) החליט השופט,

כי הגשת חומר חסוי, לידיעת בית המשפט בלבד, מטעם המדינה, תיתכן רק בשלב של לפני הגשת כתב האישום, וזאת במטרה למנוע את שיבוש החקירה המשטרתית. אך לא ניתן כלל לקבל חומר כזה לעיין לאחר שהסתיימה החקירה.

המדינה מערערת, בין היתר, גם על קביעה זו, וחזרה על בקשתה בפני לעיין במסמכים האמורים.

החלטתי לקבל את עמדת המדינה בעניין זה, ולהלן נימוקי: א) עקרונית שותף אני לדעה, כי אין זה רצוי שבית המשפט ירשה לאחד הצדדים להגיש לו חומר, שלצד השני נמנעת הגישה אליו. לכן אין להרבות בשימוש בפרוצדורה זו....

אמנם אין התביעה רשאית להגיש לשופט, לאחר הגשת כתב האישום, חומר לעיונו הבלעדי (אלא במסגרת דיון בתוקפו של צו חסיון חתום על-ידי שר), כאשר חומר זה מתייחס במישרין לעבירות המיוחסות לנאשם. אולם אין כלל זה תופס ביחס למידע רלוונטי לעניין מעצרו הנמשך של הנאשם, אשר אינו קשור במישרין להוכחת העבירות עצמן.

כך, למשל, אם ישנו בידי התביעה מידע בדבר נסיונו של הנאשם להשיג דרכון מזויף לשם הימלטות מהמדינה. הרצון של המשטרה ושל התביעה לשמור בסוד את פרטי החקירה הנוספת האמורה במטרה לא לסכל את גילויה ותפיסתה של כנופית הזיזפנים הינו מובן ולגיטימי; אך הוא הדין, מבחינת האינטרס הציבורי, בהבאת מידע זה לידיעת בית המשפט, אשר דן בשאלת המשך מעצרו של הנאשם או שחרורו בערובה. אותו עקרון יוכל לחול ביחס למידע בדבר כוונה להשפיע על עדים או לעבור עבירות נוספות.

כמובן שבהחליטו לעיין בחומר חסוי כאמור, ובקביעת משקלו הראייתי, יקח בית המשפט בחשבון שלא ניתנה אפשרות לנאשם ולבא-כוחו להתייחס למידע זה ולנסות להפריכו. כך נהגתי גם אנוכי, עת עיינתי במסמכים אלה, וייחסתי לתכנם משקל מוגבל בלבד. " (להלן: "הלכת בש"פ אבוטבול").

במקרה אחר, התיר בית המשפט העליון עיון בחומרי חקירה חסויים מתיק אחר המתנהל במעמד התביעה בלבד במקרה בו נחקרו נסיבות מותו של עד תביעה מרכזי (בש"פ 435/06 מדינת ישראל נגד שמעון זריהן).

בבש"פ 6552/05 ראסם עבידאת נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים ביקשה התביעה במסגרת הדיון בבית המשפט העליון להגיש חומר חסוי לצורך ביסוס עילת המעצר בגין מסוכנות העוררים. בית

המשפט מצוין כי :

"ב"כ המדינה בקשה להציג חומר חסוי לעניין עילת מעצר בגין מסוכנות העוררים. באי כח העוררים התנגדו להגשת חומר זה. החלטתי לקבל את החומר החסוי לעיון בהקשר להיבט עילות המעצר בלבד, לאור הלכה פסוקה מן העבר אשר הכירה בפרקטיקה זו, כל עוד היא מוגבלת לעילות מעצר להבדיל מאשר לביסוס העבירות נשוא כתב האישום, לגופן. החומר החסוי התקבל כאמור תוך מודעות לכלל לפיו ערכו הראייתי מושפע מן העובדה כי לצד שכנגד לא ניתנה האפשרות לעיין בו ולהתייחס אליו (בש"פ 2845/05 מדינת ישראל נ' עודד גולן; בש"פ 597/93 מדינת ישראל נ' אבוטבול, פד"י מז(1) 340, פסקה 4; בש"פ 2857/01 מוגרבי נ' מדינת ישראל; בש"פ 3976/03 שלוש נ' מדינת ישראל)."

בבש"פ 1046/10 חאלד חטיב ואח' נגד מדינת ישראל חוזר על ההלכה לפיה חומר מודיעיני עשוי לשמש לצורך הערכת עילות המעצר בלבד ולא כנדבך ראיתי מהותי בנוגע למידת מעורבות הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

יפים לענייננו דברי כב' השופט הנדל במסגרת בש"פ 5561/12 מדינת ישראל נגד אריה שירזי

בשפ 5561/12 - מדינת ישראל נ' אריה שירזי, תק-על 2012(3), 4255:

"במישור העקרוני, לאחר הגשת כתב האישום ניתן להגיש לעיון השופט ראיות חסויות במהלך המשפט רק אם הן מוגנות על ידי תעודת חיסיון. זאת על פי ההסדר הקבוע בסעיפים 44-46 לפקודת הראיות. ברי כי מסלול זה איננו רלבנטי לענייננו, שכן לא הוצאה תעודת חיסיון שכזו, ועסקינן בבקשה למעצר ולא בשמיעת ראיות. ברם, לצד המסלול שמתווה פקודת הראיות, נקבע בפסיקה כי ניתן להגיש חומר חסוי במסגרת בקשה למעצר אם המידע הכלול בו רלוואנטי רק לעניין מעצרו של הנאשם, ואיננו קשור במישרין להוכחת העבירות עצמן (בש"פ 2857/01 מוגרבי נ' מדינת ישראל (24.4.2001); בש"פ 6552/05 עבידאת נ' מדינת ישראל (17.8.2005); השוו: יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים חלק ראשון 254-255 (2008)). מבחינה אנליטית, מסקנה זו אפשרית כי החומר החסוי לא נועד לחזק את האישומים גופם. לו כך היה המצב - היה על המדינה להגיש תעודת חיסיון. אולם המטרה היא לבסס את עילת המעצר. סיבה נוספת היא שלא נדרש ראיות לכאורה להוכחת האשמה, אלא די בקיומו של "יסוד סביר לחשש", כלשון החוק. מבחן זה מוריד את הרף הראייתי, ומרחיב את החומר הגלוי והלא-גלוי שהינו קביל בכדי לבסס עילת מעצר.

בענייננו, בא כוח המדינה הצהיר כי הראיות החסויות אינן רלבנטיות לעבירות בהן מואשם המשיב, אלא רק לעילת המעצר הנטענת. באשר לחומר החסוי שהוגש בפעם השנייה, הדגיש בא כוח המדינה כי החומר הגיע לידיעת הפרקליטות רק לאחר שהסתיים הדיון הראשון (ביום

24.7.2012), וכי מיד לאחר מכן הוגשה הבקשה. הסנגור, עו"ד בן אריה, טען בטוב טעם בניהון. הוא הסכים שישנה פסיקה לפיה ניתן להגיש חומר חסוי במסגרת המעצר, אך העלה את החשש כי פעולה כזו עומדת בפני הסכנה של מדרון חלקלק. על פי גישה זו, יש חשש שהחריג שמצדיק הגשת חומר כזה- למשל, קיומה של סכנה מיידית - עלול להתרחב.

עיינתי בחומר. אומר כך: יש בו כדי לחזק את העילה, ואף ניתן ללמוד מדוע הוגש החומר בעיתוי שהוגש. החומר סומן ומוחזק בבית המשפט. ברם, אינני סבור שיש להידרש אליו כדי להכריע בבקשה. בנסיבות העניין נראה לי כי מוטב לבסס את ההחלטה על החומר הגלוי שהוגש, ועליו בלבד".

על הלכות אלו חוזר בית המשפט העליון (כב' השופט אלרון) אך לאחרונה בבש"פ 1787/19 נעמאן אבו זניד נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (28.3.19).

לסיכום הלכות בית המשפט העליון ניתן לקבוע מספר מסמרות בנוגע לסוגיה מושא בקשה זו :

- א. ניתן להגיש חומר חקירה חסוי בשלב המעצר לרבות המעצר עד תום ההליכים רק באשר לעצם עילות המעצר ולא בנוגע לקיומן של ראיות לכאורה.
- ב. באם מצא בית המשפט לנכון לקבל לידיו חומר חסוי במעמד צד אחד עליו לעיין בחומר הסודי בעיניה של ההגנה אשר מנועה מלעיין בחומר המוגש ולטעון לגביו.

מן הכלל אל הפרט :

לאחר ששמעתי ועיינתי בטענות הצדדים הרלוונטיות לצורך הכרעה בסוגיה שבפני מצאתי כי יש מקום להיעתר לבקשת המבקשת להגשת החומר הסודי לעיון בית המשפט במעמד צד אחד וזאת מן הטעמים הבאים :

ראשית, על פי הצהרת ב"כ המבקשת בדיון יום 29.12.19 ובתגובתה בכתב מיום 31.12.19 אין החומר הסודי נוגע לעבירות מושא כתבי האישום שבפני ואינו מוגש לצורך חיזוק עוצמתן של הראיות לכאורה אלא מתייחס להוכחת עילות המעצר השונות בהתייחס לתיק מ"ת 28746-11-19.

שנית, על פי הפסיקה הנוהגת אין לראות בחומר מודיעיני המוגש במסגרת הבקשה למעצר עד תום ההליכים, ושאינו נוגע לקיומן של ראיות לכאורה, בגדר חומר חקירה לפי סעיפים 74 או 108 לחסד"פ וככזה אין גם מקום להוצאת תעודת חסיון לצורך הגשתו לעיון בית המשפט במעמד צד אחד.

שלישית, נתתי דעתי בהחלטה זו לכך כי בית המשפט נדרש להכריע בשלב זה וטרם עיון במידע המודיעיני בשאלה האם המידע שהצגתו מבוקשת בהליך שבפניי נוגע באופן ישיר בראיות כתב האישום הרלוונטי ובהתייחס לכך עתר ב"כ המשיב להעברת ההחלטה להכרעת מותב אחר.

לאחר עיון בבקשת ב"כ המשיב ובנסיבות תיק זה מצאתי כי אין מקום לקבלה. זאת שעה שהחלטה לעניין קיומם של ראיות לכאורה ועוצמתן בתיק מ"ת 28746-11-19 (מושא כתב האישום בת.פ. 28766-11-19) ניתנה ביום 21.11.19 ומכאן כי ספר רב אם יש במידע מודיעיני שיוגש לעיון בית המשפט כדי לשנות מן הקביעות אשר נקבעו בהחלטה זו בהתבסס על חומר החקירה הגלוי בלבד. כמו כן עולה מפסיקות בית המשפט העליון כי המותב בפניו נדונה בקשה מסוג זו של המבקשת בתיק זה הוא המותב המעיין בחומר מודיעיני במעמד צד אחד ומוסר החלטתו בגין רלוונטיות החומר הסודי תוך שבוחן חומר זה בעיניה של ההגנה ומתוך נקודת מוצא כי הסניגור אינו חשוף לחומר זה במלואו (למעט פרפרזה שקיבל לעיונו ואין בידו לטעון דבר בעניינו). מעבר לטעמים אלו אשר עומדים בליבה של ההחלטה לעיון במידע המודיעיני ולא כשיקול מרכזי עומד אף שיקול יעילות הדין באי דחיית מתן ההחלטה תקופה נוספת באם תתקבל בקשת ב"כ המשיב להעברת ההכרעה בנקודה זו בפני מותב אחר.

סוף דבר.

אני מורה לב"כ המבקשת להגיש לעיון בית המשפט את החומר הסודי עד מחר , 1.1.20 שעה 09:00. המידע המודיעיני יועבר במעטפה חתומה ללשכת מותב זה באמצעות המזכירות.

ניתנה היום, ג' טבת תש"פ, 31 דצמבר 2019, בהעדר
הצדדים.